

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 03. oktobra 2019. godine
Br. Ref.:RK 1436/19

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI46/19

Podnosilac

Naser Husaj

**Ocena ustavnosti Rešenja Vrhovnog Suda, Rev. nr. 363/18 od
13. novembra 2018. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Naser Husaj, sa mestom stanovanja u Prištini (u daljem tekstu: Podnosilac).

Osporena odluka

2. Podnosilac osporava ustavnost Rešenja Vrhovnog suda Rev. nr. 363/18, od 13. novembra 2018. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporenog Rešenja, kojim podnosilac zahteva tvrdi povredu njegovih prava koja su zagantovana članom 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 46 [Zaštita imovine] i 54 [Sudska zaštita prava] Ustava republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavu 1 i 7 člana 113 [Jurisdikcija i Ovlašćene Strane] Ustava, članu 22 [Procesuiranje Podnesaka] i članu 47 [Individualni zahtevi] i Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosova, br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o Radu).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 18. marta 2019. godine, podnosilac je podneo zahtev pred ustavnim Sudom Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 20. marta 2019. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Arta Rama-Hajrizi (predsedavajuća), Selvete Gërxhaliu-Krasniqi i Bajram Ljatifi (članovi).
7. Dana 8. aprila 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva KI46/19 i jednu kopiju istog je poslao i Vrhovnom Sudu, u skladu sa zakonom.
8. Dana 4. septembra 2019. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je predložilo sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

9. Podnosilac zahteva po treći put podnosi zahtev pred Sudom, prvi zahtev je bio KI22/16, drugi zahtev je bio KI 128/17 i trenutni zahtev KI46/19, koji su po predmetnoj stvari različiti, stoga Sud ne smatra da je potrebno da se ponove činjenice iz prethodnih zahteva KI22/16 i KI 128/17.
10. Dana 22. decembra 2014. godine, podnosilac je podneo tužbeni zahtev za potvrdu vlasništva nad parcelama sa be. 85/1, 80/1, 80/2, 87/1 i 89, u ukupnoj površini od 4,43.72 hektara, koje su bile registrovane u posedovnom listu br. 313 KZ Vitimirica, a po ugovoru o kupoprodaji.
11. Dana 29. maja 2014. godine, Osnovni sud u Peći je Presudom C. nr. 1127/2017 odbacio kao neosnovan tužbeni zahtev podnosioca u kojem je on tražio potvrdu vlasništva nad gore navedenim parcelama, po ugovoru o kupoprodaji, uz

obrazloženje da podnosilac zahteva nije pružio originalne dokaze u vezi sa kupovinom parcela kao i da su iste bile kupljene od strane svedoka, dok je podnosilac bio ovlašćeno lice tuženog V.P da proda zemljište tuženog.

12. Dana 3. jula 2014. godine, podnosilac je podneo žalbu pred Apelacionim sudom zbog navodnih povredi odredbi parničnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava.
13. Dana 17. jula 2018. godine, Apelacioni sud je Presudom Ac. nr. 3441/2017, odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca i potvrdio je Presudu prvostepenog suda, C. br. 1127/2017, od 29. maja 2014. godine, sa sledećim obrazloženjem: *“Žalbene navode tužioca, ovaj sud ocenjuje kao neosnovane jer prvostepeni sud nije učinio bitne povrede odredaba parničnog postupka, niti je pogrešno primenio materijalno pravo, na šta ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, jer je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje, kao što je napred navedeno u obrazloženju ove presude.”*
14. Dana 10. septembra 2018. godine, podnosilac je podneo zahtev za reviziju pred Vrhovnim Sudom, zbog ozbiljnih povreda odredbi parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava, sa predlogom da se obe presude nižestepenih sudova izmene a predmet vrati na ponovno suđenje po meritumu.
15. Dana 9. novembra 2018. godine, Vrhovni sud je Rešenjem Rev. 363/2018, odbacio kao nedozvoljen zahtev za reviziju koji je bio podnet od strane podnosioca a protiv Presude Apelacionog suda Ac. nr. 3441/2017, od 17. jula 2018. godine, zbog toga što pravno sredstvo koje je podneto od podnosioca nije bilo dozvoljeno na osnovu člana 211.2 Zakona o Parničnom Postupku.

Navodi podnosioca zahteva

16. Podnosilac zahteva tvrdi da je osporenim rešenjem Vrhovnog suda došlo do povreda njegovih prava koja su zagarantovana članovima 31, 46 i 54 Ustava, zato što on tvrdi da je gore navedena parcele on kupio na osnovu ugovora o kupoprodaji.
17. Podnosilac od Suda zahteva da se ponište sve odluke redovnih sudova i da se predmet vrati na ponovno suđenje i odlučivanje o istom po meritumu.

Prihvatljivost zahteva

18. Sud pre svega ocenjuje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane Ustavom i dalje navedene Zakonom i utvrđene Poslovníkom o Radu.
19. U tom smislu, Sud se prvo poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

20. Dalje, Sud se poziva na članove 48 [Tačnost podneska] i 49 [Rokovi], Zakona, koji propisuju:

Član 48.
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od četiri (4) meseca. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku [...]”.

21. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva podneo zahtev u svojstvu ovlašćene strane; osporava jedan akt javnog organa, odnosno Rešenje Vrhovnog suda Rev. nr. 363/18, od 13. novembra 2018. godine; jasno je naglasio za koja prava i slobode tvrdi da su mu povređena; iscrpeo je sve dostupne pravne lekove koji su dostupni na osnovu zakona, i podneo je zahtev unutar zakonski ostavljenog roka.
22. Međutim, pored ovih uslova, Sud takođe treba da razmotri da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti utvrđene u pravilu 39 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika o Radu. Konkretno, pravilo 39 (2) utvrđuje da:
- “(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”*
23. U tom pogledu, Sud prvo podseća da podnosilac zahteva navodi da je Vrhovni sud osporenim Rešenjem povredio njegova prava koja su zagantovana članovima 31, 46 i 54 Ustava, jer nije uzet u obzir ugovor o kupoprodaji spornih parcela.
24. Sud primećuje da je podnosilac zahteva na izričit način spomenuo navodne povrede prava koja su zagantovana Ustavom, povezujući navodne povrede sa utvrđivanjem činjenica, odnosno ne uzimanja u obzir ugovora o kupoprodaji spornih parcela, ne razlažući dalje po ustavnim osnovama kako je i zašto došlo do povrede ovih konkretnih članova Ustava.
25. Što se tiče gore navedenih tvrdnji, Sud smatra da je podnosilac zahteva izgradio svoj slučaj na osnovima zakonitosti, odnosno na utvrđenju činjenica . Sud podseća da se ovi navodi odnose na oblast zakonitosti i da kao takvi ne spadaju u nadležnost Suda i iz tog razloga ih Sud, u načelu, ne može razmatrati (vidi slučaj KI56/17, podnositeljka zahteva *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 35).

26. U tom smislu, Sud naglašava da nije njegova dužnost da se bavi greškama u zakonu koje su navodno počinili redovni sudovi (zakonitost), osim i u meri u kojoj su takve greške mogle povrediti osnovna prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). U suprotnom, Sud bi delovao kao sud “četvrtog stepena”, što bi imalo za rezultat prekoračenje granica postavljenih u njegovoj nadležnosti. U skladu sa praksom ESLJP-a i takođe u skladu sa svojom konsolidovanom praksom, Sud naglašava da je uloga redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava i ne mogu se vršiti apstraktne procene zašto je neki redovan sud odlučio na neki odgovarajući način a ne na neki drugi način (vidi slučaj *García Ruiz protiv Španije*, ESLJP, br. 30544/96 od 21. januara 1999. godine, st. 28, vidi, takođe, slučaj KI70/11, podnosilac zahteva *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
27. Ustavni sud može samo da razmotri da li su u jednom postupku dokazi predloženi na pravilan način i da li su postupci uopšteno, gledano u celini, sprovedeni na takav način da je podnosilac zahteva dobio pravično suđenje (vidi, među mnogim drugim izvorima, slučaj *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 13071/87, Izveštaj Evropske komisije za ljudska prava, usvojen 10. jula 1991. godine).
28. Na osnovu spisa predmeta, Sud primećuje da je obrazloženje dato u rešenju Vrhovnog suda jasno, a nakon razmatranja svih postupaka, Sud je takođe našao da postupci pred Apelacionim i Osnovnim sudom nisu bili nepravični ili arbitrarni (vidi slučaj *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, odluka ESLJP-a od 30. juna 2009. godine).
29. U okolnostima konkretnog slučaja, kako bi se još konkretnije razradila opšta načela ustavnog presuđivanja, Sud primećuje da je Vrhovni sud odbio zahtev podnosioca “kao nedozvoljen” u proceduralnom aspektu i bez razmatranja merituma zahteva. Vrhovni sud je prilikom tumačenja odredbi Zakona o parničnom postupku, onako kako je ocenio da je najpravilniji način za njihovo tumačenje, naglasio da se zahtev za reviziju mora proglasiti nedozvoljenim jer je vrednost spora ispod 3.000 €. Znači, Vrhovni sud je na proceduralnim osnovama prihvatljivosti odbio zahtev podnosioca.
30. Tačnije, Vrhovni sud je u svom rešenju naveo sledeće: “ *Prema odredbi člana 211.2 ZPP-a, revizija nije dozvoljena u imovinsko-pravnim sporovima u kojima se tužbeni zahtev odnosi na novčane zahteve, predaju stvari ili ispunjenje nekog drugog polaganja, ukoliko vrednost spora u pobijenom delu ne prelazi sumu od 3.000 €. Vrednost predmeta spora u ovoj pravnoj stvari iznosi 1.000,00 €, i ista ne prelazi limit određen zakonom.*”
31. U tom pogledu, Sud dalje smatra da podnosilac zahteva nije dokazao da su postupci pred Vrhovnim sudom ili pred drugim redovim sudovima bili nepravični ili arbitrarni, ili da su njegova osnovna prava i slobode zaštićene Ustavom povređene usled pogrešnog tumačenja procesnog prava. Sud ponovo naglašava da je tumačenje zakona zadatak redovnih sudova i da predstavlja pitanje zakonitosti (vidi slučaj KI63/16, podnosilac zahteva *Astrit Pira*, rešenje o neprihvatljivosti od 8. avgusta 2016. godine, stav 44, i vidi, takođe, slučaj

KI150/15; KI161/15; KI162/15; KI14/16; KI19/16; KI60/16 i KI64/16, podnosioci zahteva *Arben Gjukaj, Hysni Hoxha, Driton Pruthi, Milazim Lushtaku, Esat Tahiri, Azem Duraku i Sami Lushtaku*, rešenje o neprihvatljivosti od 15. novembra 2016. godine, stav 62).

32. Sudska praksa ovog Suda pokazuje da je bilo i drugih slučajeva u kojima se osporavalo rešenje Vrhovnog suda, kao što je ovaj slučaj, kojim su odbijeni kao nedozvoljeni zahtevi za reviziju u kojima je vrednost spora bila ispod 3.000 €. U takvim slučajevima se Sud, kao i u ovom slučaju, usredsredio isključivo na to da li su podnosioci imali koristi od pravičnog i nepristrasnog suđenja ne upuštajući se u pitanja zakonitosti i aspekte tumačenja procesnog i materijalnog prava, budući da su takvi prerogativi pod nadležnošću redovnih sudova. Stoga, Sud je takve slučajeve proglasio neprihvatljivim kao očigledno neosnovane (vidi slučajeve Ustavnog suda KI66/18, podnosilac *Sahit Muçolli*, rešenje od 6. decembra 2018. godine; KI110/16, podnosilac *Nebojša Đokić*, rešenje od 24. marta 2017. godine; KI24/16, podnosilac *Avdi Haziri*, rešenje od 4. novembra 2016. godine; KI112/14, podnosilac *Srboljub Krstić*, rešenje od 19. januara 2015. godine; KI84/13, podnosioci *Gani, Ahmet i Nazmije Sopaj*, rešenje od 18. novembra 2013. godine).
33. U skladu sa svojom konsolidovanom sudskom praksom, Sud dalje naglašava da njegovo nezadovoljstvo ishodom postupka od strane redovnih sudova, odnosno odlukama Vrhovnog, Apelacionog i Osnovnog suda, ne može samo po sebi da pokrene argumentovanu tvrdnju o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, ESLJP, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21, i vidi, takođe, slučaj KI56/17, podnositeljka zahteva *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 42).
34. Kao rezultat toga, Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio navode da su relevantni postupci na bilo koji način bili nepravični ili arbitrarni i da su osporenim odlukom povređena prava i slobode zagarantovane Ustavom i EKLJP-om.
35. U zaključku, u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika, zahtev je očigledno neosnovan, na ustavnim osnovama i, shodno tome, neprihvatljiv.

IZ OVIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosova, u skladu da članom 113.7 Ustava, članom 20 Zakona i pravilima 39 (2) Poslovnika o radu, dana 4. septembra 2019. godine, jednoglasno:

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20 (4) Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Radomir Laban

Radomir Laban

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi

Arta Rama-Hajrizi